

Въ тѣзи минута вратата на стаята ѝ са похлопахъ.
— Влѣзте, рече Жозе като зе при запрѣната положеніе-
то на духовникъ.

Бѣше стражтъ, който носяше ношната постилка на
Долора.

— Запрѣната са покая, рече доминиканецтъ, ще оста-
вяшъ слѣдователно постилката ѝ и денъ.

— Слушамъ, Ваше Всепреподобіе, отговори стражтъ.

— Сбогомъ, сестро моя, рече ѝ найподиръ Жозе, и ка-
то са наведе къмъ двѣцата, «ще са върнѣ скоро» прило-
жи той и излѣзе. А Долора останѣ въ тъмотата съ глава
наведена на гърдытъ ѝ.

XXXI.

Мадридъ.

Въ една росна и засмѣна заранъ майска, Жуанъ д' А-
вила и Естеванъ вървѣхъ по пътя отъ Манха за Мадридъ,
отъ който гледахъ на едно наведено поле столицата, въ
която са издигахъ като лѣсъ многобройны высоки звѣ-
нилници. Като стигнахъ до *залханата* или училището на
Тореадоритъ, тѣ са спрѣхъ малко за да погледатъ мѣсто-
положеніето. Напраздно тѣ търсахъ около си живостнытъ
онѣзи слѣды на цивилизаціята, които предвѣщаватъ близо-
стѣта на единъ голѣмъ градъ. Намѣсто обработены полета
тѣ ввредъ гледахъ една печална пустынна голота.

— О! каква печалность и голота! извика Жуанъ д' А-
вила, колко туй мѣсто прилича на гробища които исхвър-
лятъ изъ нѣдрата си безчисленны кости!

— Да, отговори Естеванъ; смъртъта тамъ, дѣто трѣбаше
да са движи животътъ! Колкото дълбоко е бездѣйствието
на рѣцѣтъ, толкосъ и туй на духа.

— Не, отговори апостолтъ, животътъ, който са мърда